

**[Finansministeren.]**

afholde mig fra — det bliver der sikkert senere Lejlighed nok til at drøfte.

Til det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby skal jeg sige, at det nu engang er saadan, at den fælleskommunale Skat allerede i selve Navnet angiver sig som en Kommuneskat, og saadan som hele Ordningen af Udligningsfonden er, viser det ogsaa, at det er en Skat, der behandles paa en særlig Maade og behandles som en kommunal Skat. Men i øvrigt er Forholdet det, at det, der har Interesse i den Forbindelse, hvori det ærede Medlem omtalte denne Beskatning, det er, at Beløbet gaar til Nedsættelse af de egenkommunale Skatter, det er en Skatteomlægning, her er Tale om, og derfor burde det ærede Medlem ikke have indladt sig paa at bruge denne kommunale Fælleskat til at bringe Stigningen i Statsskatterne op paa det Tal af 200 Mill. Kr., som det ærede Medlem nævnte. Jeg tror at kunne sige til det ærede Medlem, at til den Slags Hokusfokus skal der i hvert Fald noget større Behændighed, end det ærede Medlem er i Besiddelse af.

Det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen omtalte den gældende Ordning for Pensionisterne fra før 1919, som det ærede Medlem ønskede skulde stilles paa lige Fod med Pensionister fra Tiden efter 1919. Dette Spørgsmaal er af gammel Dato og har allerede været overvejet i den Lønningskommission, der afgav Betænkning i 1919, og hvis Arbejde var grundlæggende for den nuværende Tjenestemandsløvgivning. Der var i Kommissionen Enighed om, at Pensionisterne fra før 1919 skulde have Adgang til de Dyrtds- og Konjunkturtillæg, som efter Tjenestemandsløven af 1919 blev ydet til alle Statstjenestemænd og Pensionister, der overgik til Pension efter 1. Oktober 1919, og der var endvidere Enighed om, at der skulde ske Forhøjelser af de gamle Pensionisters Grundbeløb, naar disse laa særlig lavt, men Tanken om en Omregning af de gamle Pensioner, saaledes at selve det Grundlag, paa hvilket disse var beregnet, ændredes, vendte Kommissionen sig bestemt imod. I denne Indstilling deltog ogsaa det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsens Partifæller, daværende Landstingsmand Oluf Jensen og daværende Folketingsmand Abrahamsen. Det hedder i Kommissionens enstemmige Betænkning saaledes:

„Det vil være praktisk talt ugørligt at beregne, hvad der efter de nye Pensionsregler vilde tilkomme de efter de tidligere Love pensionerede eller deres Enker, altsaa at omregne alle løbende Pen-

sioner, og der vilde herved skabes et Præcedens for at give nye Lønnings- og Pensionslove tilbagevirkende Kraft, hvad man paa ingen Maade kan tiltræde. En fuldstændig Umulighed vilde en Omregning blive i Tilfælde, hvor en Stilling, svarende til den af Pensionisten i sin Tid beklædte, ikke længere findes.“

Disse principielle Betragtninger har ligget til Grund for al den Lovgivning, der siden 1919—20 er præsteret paa dette Omraade. For det første har man forhøjet de almindelige Grundbeløb med 30—35 pCt. for nogenlunde at bringe Beløbene op til det Niveau, paa hvilket man ved Tjenestemandsløven af 1919 havde ført de øvrige Pensionister op. Men dernæst har man ved Loven af 1. April 1925 stillet et Beløb paa 1 Mill. Kr. til Raadighed for Finansministeren til Forhøjelse af saadanne gamle Pensioner, som i særlig Grad afveg fra de Beløb, vedkommende antagelig vilde have kunnet opnaa efter den nye Lovs Pensionsregler. Paa dette Tidspunkt var man ikke i Stand til at gaa videre med generelle Forhøjelser, idet det viste sig, at gamle Pensionister i enkelte Tilfælde allerede var naaet op paa Niveauet for 1919. Derfor valgte man 1925 at gaa den Vej, hvor Forholdene talte derfor, at yde et personligt Tillæg. Men dette kan kun gøres ved Undersøgelse af de enkelte Tilfælde. Disse Beløb faar derved Understøttelses Karakter, og der er derfor intet urimeligt i, at man tager de Hensyn, som er nærmere fastsat i Loven og dens Motiver, bl. a. til vedkommendes økonomiske Stilling i det hele.

Denne Ordning har nu virket i 12 Aar, og jeg tror, man kan sige, at den har virket paa tilfredsstillende Maade. Hvis det ærede Medlem kan anføre Tilfælde, der viser det modsatte, vil vi i Finansministeriet sætte Pris paa at blive gjort bekendt dermed, men at imødekomme det ærede Medlem i Retning af nu at gaa til en principiel Fravigelse af de Principper, der har været bestemmende for Rigsdagen og de skiftende Regeringer siden 1920, og som det ærede Medlems Partifæller baade i Lønningskommissionen og i det paagældende Rigsdagsudvalg har givet deres Tilslutning, kan der efter min Mening ikke være Tale om. Var det upraktisk og ugørligt, saaledes som Lønningskommissionen i 1919 enstemmigt hævdede det, at gøre det dengang, maa det være endnu mere umuligt at gøre det, efter at der er forløbet 18 Aar, i hvilke der har fundet en yderligere Omformning Sted af Stillinger, deres Benævnelser, Grundlaget for deres Placering etc., dels ved de aarlige-